

Nr 435.

Av herr **Sandström m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 153, angående distriktsveterinärväsendet.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 153 ha föreslagits sådana lönebestämmelser, att distriktsveterinärer i de fyra nordligaste norrländska länen kunna bliva tilldelade väsentligt lägre fast lön, då de nu övergå till statstjänstemän, än de tidigare åtnjutit.

Löneförhållandena för distriktsveterinärerna i exempelvis Västernorrlands län äro för närvarande följande:

Begynnelselön:

av landstinget	kronor	3,500
statsbidrag	»	900
		4,400

Ålderstillägg efter 5 år:

av landstinget	kronor	225
» staten	»	225
		450

Ålderstillägg efter 10 år:

av landstinget	kronor	275
» staten	»	225
		500

Ålderstillägg efter 15 år (av landstinget ensamt) kronor 500

Slutlön efter 15 år alltså kronor 5,850,
vartill kommer dyrtidstillägg såsom för statens oreglerade verk.

Beträffande de tre övriga av ovannämnda län torde avlöningen vara i stort sett lika, möjligen å vissa håll någon härsmån lägre, beroende av de olika landstingens inställning till frågan.

Vid 1923 års reglering av utgående statsbidrag till distriktsveterinärers avlöande hava Kungl. Maj:t och riksdagen fastslagit den principen, att distriktsveterinärerna i dessa fyra län borde åtnjuta högre avlöning än i de övriga länen. Orsaken härtill har givetvis varit den att en dylik högre löneställning för översta Norrland ansetts nödvändig för att kunna tillgodose en för den allmänna och enskilda husdjursvården tillfredsställande rekrytering av veterinärpersonalen därstädes. Besvärligare naturförhållanden och för veterinärverksamhet mindre gynnsamma betingelser, såsom kallare och snörikare vintrar, större avstånd, längre och besvärligare resor, glesare kreatursbestånd och mindre besättningar m. fl. förhållanden, torde få anses som den närmaste anledningen till, att de norrländska distrikten tidigare varit

mindre eftersökta och på den grund ofta växlat innehavare eller tidvis fått stå vakanta av brist på sökande.

Sedan avlöningarna för dessa distrikt reglerats på sätt ovan framhållits, har antalet sökande till de ifrågavarande distrikten ökats, och det synes för närvarande ej möta svårigheter att vid uppstående ledigheter få vakanserna fyllda.

Departementschefen har i den kungl. propositionen i stort sett anslutit sig till de sakkunnigas förslag att indela distriktsveterinärerna uti sju olika lönegrupper med bemyndigande för Kungl. Maj:t att verkställa fördelning av distriktsveterinärbefattningarna å de särskilda lönegrupperna. Därvid skulle enligt de sakkunniga hänsyn böra tagas till distriktets svårskötthet samt till storleken av påräkneliga inkomster av enskild praktik eller andra förvärvskällor, varjämte skulle beaktas, om ock i mindre grad, levnadskostnaderna och kallortsförhållandena. Särskilt kallortstillägg skulle dock icke förekomma. Departementschefen anser anledning föreligga att bereda kallortstillägg åt de distriktsveterinärer, vilka vid en blivande gruppindelning komma att hänföras till lönegrupperna V—VII och vilka stationeras å orter, där kallortstillägg bruka utgå. Härigenom anser departementschefen sig kunna bereda möjlighet till någon förbättring åt de i inkomsthänseende sämst ställda veterinärerna, framför allt i de nordligaste delarna av landet, i den löneställning, som de sakkunniga föreslagit, utan att rubbning sker uti den av dem föreslagna löneplanen. Departementschefen anser dock icke, att *vid gruppindelningen* hänsyn bör tagas till, huruvida stationsorten är en sådan plats, där kallortstillägg enligt avlöningsreglementet utgår.

Genom en sådan ordning blir hela landet likställt i fråga om grunderna för gruppindelningen, och övre Norrland förlorar sin hittillsvarande på goda skäl förefintliga särställning i fråga om distriktsveterinärernas begynnelseavlöning. Denna avlöning bestämmes enligt proportion å administrativ väg från fall till fall för ett vart distrikt enligt samma grunder, oavsett om detta ligger i de fyra nordligaste länen eller icke. Detta kommer med största sannolikhet att leda till en genomsnittlig sänkning av de i dessa fyra län stationerade distriktsveterinärernas avlöning med de menliga påföljder, som därav i rekryteringshänseende skulle uppkomma enligt vad ovan framhållits.

Det måste därjämte synas mindre tilltalande, att vissa distriktsveterinär-tjänsters omvandling till statstjänster skall för dem medföra minskade löneinkomster. Denna uppfattning säger sig även departementschefen dela, men anser sig dock icke böra framställa något förslag om, att dessa befattningshavare vid omorganisationen ej skola beredas minskning av de till dem nu utgående fasta löneförmånerna.

Enär det enligt vår mening är av yttersta vikt för de fyra nordligaste norrlandslänen att icke i fråga om sin husdjursvård komma i sämre ställning än hittills varit fallet, anse vi det erforderligt, att redan i beslutet

om den föreslagna omorganisationen intagas bestämmelser, som förebygga sådan påföljd. Detta sker enklast genom ett uttalande av riksdagen, att distriktsveterinär, stationerad inom ett av de fyra nordligaste länen, icke skall i lönehänseende tilldelas lägre lönegrupp än grupp V i de sakkunnigas löneplan, medförande för sådan befattningshavare en säkrad begynnelselön av 4,089 kronor samt en slutlön av 6,000 kronor.

I samband härmed bör erinras om, att dessa befattningshavare efter övergången till statstjänst i fråga om å lönen utgående dyrtidstillägg även komma att få vidkännas en inkomstreducering beroende därpå att efter omorganisationen deras dyrtidstillägg uträknas lika som för statens s. k. nyreglerade verk, då de förut åtnjutit sådant tillägg i likhet med befattningshavare i oreglerade verk.

Vi tillåta oss alltså föreslå,

att riksdagen måtte bifalla Kungl. Maj:ts proposition nr 153 till årets riksdag, dock med den modifikation, att distriktsveterinärer, stationerade i ettdera av de fyra nordligaste länen, skola tilldelas lägst lönegrupp V i den av de sakkunniga upprättade löneplanen.

Stockholm den 6 mars 1933.

Nils V. Sandström.

Alf Meyerhöffer.

Ewald Lindmark.
